

Cesta žije nočním životem desítek obydlí, ale nikdo z lidí nebloudí po svých. Nejen Babka Bejvávalka žije zavřená doma. Jednoho dne všichni zalezli dovnitř, zamkli za sebou dveře a od té doby jen zírají z oken! V tom lepším případě. V tom horším jen zírají do svých malých okének, jež jsou tak titěrná, že se vejdou i do kapes od kalhot. Pohledy už nikdo neposílá! Co visí na ledničce vám? Tu moji zdobí jen pár otisků prstů.

My domy ale samotářstvím lidí trpíme. Obydlí mají být obydlená! Nejen nábytkem, ale i upomínkami z cest. Každý chce mít pod střechou kus světa a zdi obsypané rámečky s obrázky a fotografiemi. A lidé, kteří v nás bydlí, by také měli být zabydlení. Mají je zdobit vzpomínky. Nejen na cesty, ale i na všechny přátele, s nimiž tráví volný čas! Kdyby byla Babka Bejvávalka dům, měla by holé bílé stěny. Jako by všechny rámečky úmyslně schovala. Jako by chtěla zůstat prázdná. A dokud nebude zabydlená ona, nebudu zabydlený ani já. Já ale prázdný rozhodně nebudu. Já chci mít pod střechou kus světa. Až se zítra ráno Bejvávalka probudí, za okny ji místo řady stále stejných stromů přivítá nový výhled.

Babička Bydlenka

„Haló! Domečku, kdo v tobě přebývá?“ zatluče někdo na moje dveře a Babka Bejvávalka se toho lekne tak, že zase spadne ze svého houpacího křesla.

Nadává a plíží se o holi ke dveřím. Kdo se dnes ráno rozhodl rušit její klid? Cožpak se neví, že návštěvy u ní nejsou vítané? Při chůzi ji zebou nohy, přestože zima má přijít až za pár měsíců. Otáčí klíčem a pootevře dveře. Ofoukne ji studený vítr. Před ní stojí úplně cizí stařenka zabalená do starých pletených dek. Zdvořile smeká svůj klobouček, na kterém se kývá několik umělých kvítků, a odhaluje přitom své prořídle vlasy, jež se jí na hlavě kudrnatí jako bavlna z rozpletené šály. Klaní se před Bejvávalkou, jako by vítala dlouho očekávanou váženou návštěvu. Přátelsky jí podává ruku schovanou do potrhané rukavice a poťouchle se na ni zubí od ucha k uchu. No... zubí... spíše se na ni usmívá a přitom odhaluje, kolik zubů již během let poztrácela. Některé jí vzal zubní kaz a o některé přišla kvůli své dobrodružné povaze. I tak se ale usmívá ráda. Tím spíše když má na koho.

Kdyby byla tahle stařenka dům, měla by stěny plné prázdných rámečků, které dychtivě čekají na zaplnění. Ona ven vychází, ale od té doby, co se všichni

zavřeli doma a místo toho, aby chodili na nákupy, nákup jim chodí sám až ke dveřím, stařenka už nikoho nepotkává.

Proto jí přítomnost nové susedky udělala upřímnou radost. A to i přesto, že jí Babka Bejvávalka úsměv neoplácí. Ani maličko. Místo toho před ní zabouchne dveře takovou silou, až mě to zabolí v pantech.

Úsměv nečekané návštěvy zamrzne. Se zimou to ale nemá nic společného. Je zmatená. Zůstane stát přede dveřmi.

„Haló? Přišla jsem jen pozdravit. Nemusíte se ničeho bát!“

Já mám z návštěvy radost a rozhodně nechci, aby zmizela stejně rychle, jako se objevila. Zase jí otevřu dveře. Dokořán. Ať už si protivná a nespolečenská Bejvávalka myslí, co chce. Ta ale popadne svůj prak a odhodlaně zamíří na návštěvnici!

„Aha,“ zmateně se pousměje milá paní zachumlaná do dek. „Jsem to ale nezdvořák. Ani jsem se vám nepředstavila. Určitě si říkáte: ‚Přijde si, a ani se nepředstaví.‘ To je jasné. Proto na mě míříte tím prakem. Protože jsem pro vás cizí. To se dá ale jednoduše napravit. Já jsem Babička Bydlenka. Moc mě těší!“ dořekne a opět smekne svůj klobouček. „Tak, a už jsme přátelé!“

Babka Bejvávalka se s ní ale přátelit nehodlá a dál trvá na svém:

„Okamžitě vystřelte z mojí verandy, nebo vystřelím já a trefím vás doprostřed čela. Uvidíte, že to bolí!“ Má nabitou ze starých vlašských ořechů, jejichž skořápka je tvrdší než vůle jakéhokoliv tvrdohlavce.

Babička Bydlenka se ale mračit neumí, a tak se na ni opět zazubí. Tentokrát opravdu zešíroka.

„Co to děláte?“ znervózní z jejího úsměvu Bejvávalka.

„Usmívám se, tak se to přeci dělá, ne? Omlouvám se, dlouho jsem už nikoho nepotkala. Nevím, jaké jsou dnes způsoby. Dříve se na sebe lidé usmívali, co si pamatuji. To jsem ale ještě měla všechny zuby. Teď vás můj úsměv asi spíš děsí, že? To těch pár vypadaných zubů. Ale nebojte se, já vás nepokoušu. Ba naopak! Nejradši bych vás zulíbala. Tady v horách člověk na nikoho jen tak nenarazí!“

„V horách?“ ptá se nechápavě Bejvávalka. Rozhlédne se kolem sebe a všimne si zasněžených plání a horských vrcholů, které se vzpínají k nebi. Překvapí ji to natolik, že jí z ruky vyklouzne natažená guma praku a starý ořech práskne Bydlenku přímo mezi oči.

Au!

